

Rinnakkaiset varoitukset – numero yksi

Jeesuksen Kristuksen ilmestys: ihmiskuntaa koskevan viimeisen varoituksen ymmärtäminen

Jeff Pippenger
2023-08-08

“Jeesuksen Kristuksen ilmestys” avautuu Jumalan kansalle, kun “aika on lähellä”. Ihmiskunnalle annetaan viimeinen varoitussanoma juuri ennen ihmisten koetusajan päättymistä, ja tuo viimeinen sanoma esitetään Raamatussa useissa profeetallisissa linjoissa. Ilmestyskirjan neljännessätoista luvussa tuo viimeinen varoitussanoma esitetään kolmen enkelin välityksellä.

Ja minä näin toisen enkelin lentävän keskitaivaalla, ja hänellä oli iankaikkinen evankeliumi julistettavana maan päällä asuville sekä kaikille kansakunnille ja sukukunnille ja kielille ja kansoille. Ja hän sanoi suurella äänellä: Peljätäkää Jumalaa ja antakaa hänelle kunnia, sillä hänen tuomionsa hetki on tullut; ja kumartakaa häntä, joka on tehnyt taivaan ja maan ja meren ja vetten lähteet.

Ja hänen jälkeensä seurasi toinen enkeli, joka sanoi: Kukistunut, kukistunut on Babylon, tuo suuri kaupunki, koska se on juottanut kaikille kansoille haureutensa viiniä.

Ja kolmas enkeli seurasi heitä ja sanoi suurella äänellä: Jos joku kumartaa petoa ja sen kuvaa ja ottaa sen merkin otsaansa tai käteensä, hänkin on juova Jumalan vihan viiniä, joka laimentamattomana on kaadettu hänen vihansa maljaan; ja häntä kidutetaan tulella ja tulikivellä pyhien enkelien edessä ja Karitsan edessä. Ja heidän vaivansa savu nousee aina ja iankaikkisesti, eikä niillä ole lepoa päivällä eikä yöllä, jotka kumartavat petoa ja sen kuvaa, eikä kenelläkään, joka ottaa hänen nimensä merkin. Tässä on pyhien kärsivällisyys; tässä ovat ne, jotka pitävät Jumalan käskyt ja Jeesuksen uskon. Ilmestys 14:6–12.

Ilmestyskirjan kahdeksannessatoista luvussa aivan sama sanoma julistaa Babylonin kukistumisen.

Ja näiden jälkeen minä näin toisen enkelin tulevan alas taivaasta; hänellä oli suuri valta, ja maa valkeni hänen kirkkaudestaan. Ja hän huusi voimallisella äänellä sanoen: “Kukistunut, kukistunut on Babylon, se suuri, ja siitä on tullut riivaajien asuinsija ja kaikkien saastaisten henkien tyyssija ja kaikkien saastaisten ja inhottavien lintujen häkki. Sillä kaikki kansat ovat juoneet hänen haureutensa vihan viiniä, ja maan kuninkaat ovat harjoittaneet haureutta hänen kanssaan, ja maan kauppiaat ovat rikastuneet hänen hekumansa runsaudesta.” Ja minä kuulin toisen äänen taivaasta sanovan: “Lähtekää siitä ulos, minun kansani, ettette tulisi osallisiksi hänen synneistään ja ettette saisi osaksenne hänen vitsauksiaan. Sillä hänen syntinsä ulottuvat taivaaseen asti, ja Jumala on muistanut hänen vääryytensä.” Ilmestys 18:1–5.

Historian profeetallinen linja, tai voisimme sanoa, se tapahtumien järjestys, jota edustaa enkeli, joka valaisee maan kirkkaudellaan kahdeksannessatoista luvussa, edustaa niitä tapahtumia, jotka johtavat tuomion päättymiseen, armonajan päättymiseen ja seitsemään viimeiseen vitsaukseen. Kahdeksannessatoista luvussa esitetty profeetallinen historia kulkee ”rinnakkain” sen

profeetallisen historian linjan kanssa, jota edustavat neljäntoista luvun kolme enkeliä.

”Jumala on antanut Ilmestyskirjan 14. luvun sanomille niiden paikan profetian jatkumossa, eikä niiden työn tule lakata ennen tämän maan historian päättymistä. Ensimmäisen ja toisen enkelin sanoma ovat yhä tätä aikaa varten oleva totuus, ja niiden tulee kulkea rinnakkain tämän seuraavan kanssa. Kolmas enkeli julistaa varoituksensa suurella äänellä. ’Tämän jälkeen’, sanoi Johannes, ’minä näin toisen enkelin tulevan alas taivaasta; hänellä oli suuri valta, ja maa valkeni hänen kirkkaudestaan.’ Tässä valaistuksessa kaikkien kolmen sanoman valo yhdistyy.”
The 1888 Materials, 803, 804.

Neljäntoista luvun kolme enkeliä, jotka lentävät keskitaivaalla, symboloivat maailmanlaajuista sanomaa, joka päättyy pedon merkkiin ja armonajan päättymiseen. Kahdeksannentoista luvussa koko maa valaistetaan sen enkelin kirkkaudella, jonka sanoma niin ikään päättyy armonajan päättymiseen.

Sanoma, jota neljäntoista luvussa kuvataan vertauskuvallisesti kolmena enkelinä ja jota myös kahdeksannentoista luvussa edustaa alas laskeutuva enkeli, ovat kaksi havainnollistusta samasta varoitussanomasta. Raamatussa ei ole mitään tarpeetonta, ei mitään hukkaan menevää. Se, että Johannes yksilöi täsmälleen saman sanoman useammin kuin kerran, korostaa sanoman tärkeyttä ja havainnollistaa jumalallista opetusmenetelmää, joka on raamatullinen sääntö nimeltä ”toistaminen ja laajentaminen”. Kahden profeetallisen historian linjan tuominen yhteen paljastaa totuuksia, joita ei havaittaisi kummassakaan linjassa, jos niitä tarkasteltaisiin erillään toisesta linjasta. Jos tänä päivänä tuotaisiin oikeuteen kaksi saman tapahtuman todistajaa todistamaan, he saattaisivat hyvinkin antaa vastakkaiset lausunnot poliittisen tai yhteiskunnallisen ideologiansa perusteella. Näin ei ole Raamatun todistajien laita; he ovat aina yhtä mieltä, ja jos sinusta näyttää siltä, etteivät he ole yhtä mieltä, silloin tarkastelet jotakin virheellisesti.

Nämä kaksi vertausta, joita tarkastelemme, ovat täsmälleen sama varoitussanoma, jonka Malakian kirja esittää profeetta Eliaa paluuna. Kaikki kolme sanomaa tulevat ennen armonajan päättymistä—sillä kaikkiin näihin kolmeen profetialinjaan sisältyvä varoitussanoma ei ainoastaan anneta ennen armonajan päättymistä, vaan armonajan päättymisen on juuri se viitekohta, itse aihe, jos niin haluatte sanoa, kussakin noista varoitussanomista. Itse asiassa, jos jokin varoitussanoma julistetaan tai havainnollistetaan minkä tahansa profeetan kautta, se on sama varoitus kuin Ilmestyskirjan neljäntoista ja kahdeksannentoista luvun sekä Malakian Elia-profetian varoitus.

Nämä kolme profetian linjaa voidaan helposti osoittaa kulkevan rinnakkain keskenään. Tämän todettua on raamatullisessa profetiassa kaksi ensisijaista tiedonlähdettä. Toinen on niiden tapahtumien järjestyksen tunnistaminen, jotka avautuvat maailman lopulla. Toinen tiedonlähde on niiden profeettojen toiminnan kuvaus, joka liittyy sanomaan, jossa tulevat tapahtumat hahmotetaan.

Näiden ajatusten yhteydessä on syytä ottaa huomioon kaksi sääntöä. Ensimmäinen on se, että kaikki profeetat puhuvat maailman lopusta, jossa koetusaika päättyy.

”Jokainen muinaisista profetoista puhui vähemmän omaa aikaansa kuin meidän aikaamme varten, niin että heidän profetoimisensa on voimassa meille. ’Mutta tämä kaikki tapahtui heille

varoittaviksi esikuviksi, ja se on kirjoitettu nuhteeksi meille, joille maailmanaikojen loppukausi on tullut.’ 1. Korinttolaiskirje 10:11. ’Ja heille, koska eivät he itsellensä, vaan meille palvelivat niissä, mikä nyt on teille ilmoitettu niiden kautta, jotka taivaasta lähetetyssä Pyhässä Hengessä ovat teille evankeliumia julistaneet; mihin enkelitkin halajavat katsahtaa.’ 1. Pietarin kirje 1:12....”

”Raamattu on koonnut ja sitonut yhteen aarteensa tätä viimeistä sukupolvea varten. Kaikki Vanhan testamentin historian suuret tapahtumat ja vakavat toimitukset ovat toistuneet ja toistuvat seurakunnassa näinä viimeisinä päivinä.” Selected Messages, kirja 3, 338, 339.

Kaikki Raamatun profeetalliset sanomat ovat ”voimassa meille”, ”joille maailman aikojen loppu on tullut”. Tämä sääntö yhdessä toisen säännön kanssa, joka yksilöi ne ”asiat”, jotka Pyhä Henki on ”muovannut” ”sekä profetiaa annettaessa” että myös ”kuvatuissa tapahtumissa”, vahvistaa väitettä, että profetian alussa olevat profeetalliset tapahtumat ovat esikuvallisia ja kulkevat rinnakkain kyseisen profetian lopussa olevien profeetallisten tapahtumien kanssa.

”Jumalan sanan paljon läheisemmälle tutkimiselle on tarvetta; erityisesti Danielin kirjaan ja Ilmestyskirjaan tulee kiinnittää huomiota enemmän kuin koskaan ennen työmme historiassa. Meillä saattaa olla joissakin kohdin vähemmän sanottavaa Rooman vallasta ja paaviudesta; mutta meidän tulee kiinnittää huomio siihen, mitä profeetat ja apostolit ovat kirjoittaneet Jumalan Pyhän Hengen innoituksesta. Pyhä Henki on järjestänyt asiat niin sekä profetiaa annettaessa että kuvatuissa tapahtumissa, että opettaakseen, että inhimillinen toimija on pidettävä poissa näkyvistä, kätkeytyä Kristuksessa, ja että taivaan Herra Jumala ja Hänen lakinsa on korotettava. Lue Danielin kirja. Kertaa kohta kohdalta siellä esitettyjen valtakuntien historia.” Testimonies to Ministers, 112.

”Pyhä Henki on niin järjestänyt asiat sekä profetian antamisessa että kuvatuissa tapahtumissa.” Sekä ”profetian antamisessa” että ”kuvatuissa tapahtumissa” ”asiat” on ”Pyhän Hengen” toimesta ”niin järjestetty”, että sekä ”profetian antaminen” että ”kuvatut tapahtumat” on tunnistettava innoitetuiksi ja sovellettava maailman lopun profeetalliseen kuvaukseen.

Johannes sai profetian Gabrielilta, ja häntä käskettiin kirjoittamaan se kirjaan ja lähettämään seurakunnille. Tuohon aikaan Rooma vainosi häntä; hänet karkotettiin tavalla, jota tämän päivän maailmassa kutsuttaisiin eräänlaiseksi salaiseksi vankilaksi. Tuossa historiallisessa tilanteessa Johannes oli yhtä eristetty ihmiskunnasta kuin yksikään Guantánamo Bayn vanki.

Johannes toteaa, että näky annettiin hänelle hänen palvoessaan seitsemännen päivän sapattina, joka on Herran päivä.

Sillä Ihmisen Poika on sapatinkin herra. Matteus 12:8.

Kun hän palvoi Hengessä, hän kuuli takanaan suuren äänen.

Minä, Johannes, teidän veljenne ja osallinen ahdistuksessa ja Jeesuksen Kristuksen valtakunnassa ja kärsivällisyydessä, olin saarella, jonka nimi on Patmos, Jumalan sanan tähden ja Jeesuksen Kristuksen todistuksen tähden. Minä olin Hengessä Herran päivänä, ja kuulin takaani suuren äänen, ikään kuin pasuunan, joka sanoi: Minä olen Alfa ja Omega,

ensimmäinen ja viimeinen; ja: minkä näet, se kirjoita kirjaan ja lähetä niille seitsemälle seurakunnalle, jotka ovat Aasiassa: Efesoon ja Smyrnaan ja Pergamoon ja Tyatiraan ja Sardeeseen ja Filadelfiaan ja Laodikeaan. Ilmestys 1:9–11.

Johannes, hänen ympäristönsä ja ne olosuhteet, joissa hänet kuvataan, osoittavat hänet henkilöksi, jota vainotaan siksi, että hän on seitsemännen päivän sapatin palvoja, mutta jota vainotaan myös siksi, että hän uskoo sekä Raamattuun että Ellen Whiten kirjoituksiin, jotka ovat ”Jeesuksen todistus”. Hän kuulee takanaan suuren äänen, jota hän kääntyy katsomaan, ja siten hän edustaa maailman lopulla elävää seitsemännen päivän adventistia, joka kuulee takanaan äänen sanovan: ”Tässä on tie, vaeltakaa sitä.”

Kaikki profetian linjat kulkevat rinnakkain maailman lopussa.

”Ilmestyskirjassa kaikki Raamatun kirjat kohtaavat toisensa ja päättyvät.” Apostolien teot, 585.

Jokainen profeetta, joka kuulee äänen takanaan, asettuu yhdenmukaiseksi Johanneksen kanssa kuvauksessa Jumalan kansasta maailman lopussa. Johannes kuuli takanaan äänen, joka antoi hänelle ohjeita. Myös Jesaja kuuli ohjaavan äänen.

Sen tähden Herra odottaa, että saisi olla teille armollinen, ja sen tähden hän korottaa itsensä, että armahtaisi teitä; sillä Herra on oikeuden Jumala: autuaita ovat kaikki, jotka häntä odottavat.

Sillä kansa on asuva Siionissa, Jerusalemissa; sinun ei enää tarvitse itkeä. Hän on oleva sinulle sangen armollinen, kun huudat; heti sen kuullessaan hän vastaa sinulle. Ja vaikka Herra antaa teille ahdingon leivän ja vaivan veden, eivät opettajasi enää väisty syrjään, vaan sinun silmäsi saavat nähdä opettajasi. Ja sinun korvasi kuulevat takanasi sanan, joka sanoo: Tämä on tie, vaeltakaa sitä, poiketessanne oikealle tai vasemmalle. Jesaja 30:18–21.

Jumalan jäännöskansa kuulee takanaan äänen, joka osoittaa, mitä tietä heidän tulee kulkea. Sen jälkeen heidän on päätettävä, kuuntelevatko he vai eivät. Johanneksen ja Jesajan edustamat ihmiset ovat maailman lopun ajan ihmisiä, jotka odottavat Herraa, kun Hän viipyy, ja Jesaja ilmoittaa meille, että Hän viipyy, koska Hän on tuomion Jumala. Milleriläisen historian alusta vuonna 1798 aina adventismin armonajan päättymiseen sunnuntailaissa Jumala toimittaa tuomiota taivaallisessa pyhäkössä. Lupaus kuuluu, että ne, jotka odottavat Herraa tuomion aikana, tullaan siunaamaan.

Jumalan kansaa, jota siunataan odottamisesta, kuvaavat vertauksessa kymmenestä neitsyestä neitsyet, jotka odottavat Ylkää. Kaikki kymmenen nukahtivat, ja sitten keskiyöllä tulee kriisi, joka erottaa nukkuvat neitsyet kahteen luokkaan. Toinen luokka oli kuullut äänen takanaan ja kääntynyt katsomaan ääntä, joka neuvoi heitä siinä, mitä tietä heidän tuli kulkea, ja toinen luokka kieltäytyi kääntymästä ympäri kuullakseen äänen – huolimatta siitä, että koko Ilmestyskirjan läpi kulkeva sanoma on: ”Jolla on korva, se kuulkoon, mitä Henki seurakunnille sanoo.”

”Myös Matteuksen 25. luvun vertaus kymmenestä neitsyestä kuvaa adventtikansan kokemusta.” Suuri taistelu, 393.

Johannes edustaa adventtikansaa, joka kääntyy menneisyyteen ymmärtääkseen tulevaisuuden. Kun he Johanneksen tavoin ”kuulevat sanan takanaan”, tuo sana sisältää myös ohjeen, joka annettiin Jesajan todistuksessa tästä samasta tapahtumasta. Jesajan ohje kuului: ”Tässä on tie, sitä käykää, poiketkaa oikealle tai vasemmalle.” Danielin kahdennessatoista luvussa viisaat neitsyet ymmärtävät tiedon lisääntymisen maailman lopussa, koska he olivat ”juosseet edestakaisin” sanassa ymmärtääkseen elämää antavan tiedon, joka oli sinetöity auki.

Mutta sinä, Daniel, sulje nämä sanat ja sinetöi tämä kirja lopun aikaan asti: monet kulkevat edestakaisin, ja tieto lisääntyy. Daniel 12:4.

Profeetat, joita tarkastelemme, edustavat seitsemännen päivän adventisteja siinä historian vaiheessa, jossa tuomio tulee päätökseensä ja koetus aika päättyy. Ne, joita kuvataan viisaina neitsyinä, kuulevat takanaan äänen sanovan: tämä on tie, sitä kulkekaa; ja Hän lupaa johdattaa heitä polulla, kun he kääntyvät vasemmalle tai oikealle. ”Edestakaisin juokseminen”, jota viisaat neitsyet tekevät kirjan avautuessa, on Raamatun tutkimisen vertauskuva. Luonto osoittaa meille, että juostakseen täytyy ensin oppia kävelemään, ja Jesajan todistus sanoo, että jos kuuntelet ääntä takanasi, Hän johdattaa sinua Hänen Sanansa tutkimisessa, käännytpä Vanhan testamentin puoleen (vasemmalle) tai Uuden testamentin puoleen (oikealle). Avaa Raamattu, niin Hän johdattaa sinua äänellään. Mutta seitsemännen päivän adventisteille maailman lopussa se merkitsee myös sitä, että Hän johdattaa sinua, kun avaat Raamatun (vasemmalle) ja kun avaat Profetian Hengen (oikealle).

Tie, jota kulkea, käy vieläkin tarkemmin määritellyksi, kun siihen lisätään Jeremian todistus.

Näin sanoo Herra: Seisokaa teillä ja katsokaa, ja kysykää ikiaikaisia polkuja, missä on hyvä tie, ja vaeltakaa sitä, niin te löydätte levon sieluillenne. Mutta he sanoivat: Emme tahdo sitä vaelttaa. Minä asetin myös teidän yllenne vartijat sanomaan: Kuulkaa pasuunan ääntä. Mutta he sanoivat: Emme tahdo kuulla.

Kuulkaa siis, te kansat, ja tiedä, oi seurakunta, mitä heidän keskuudessaan on. Kuule, oi maa: katso, minä tuon onnettomuuden tämän kansan päälle, heidän ajatustensa hedelmän, koska he eivät ole kuulleet minun sanojani eivätkä minun lakiani, vaan ovat hylänneet sen. Jeremia 6:16–19.

Kohdassa on kaksi palvojien luokkaa. Toinen ryhmä tarkastelee kaikkia ”teitä” ja valitsee niistä vaellettavakseen ”muinaiset polut”. He kykenivät valitsemaan ”hyvän tien” kaikkien muiden mahdollisten ”teiden” joukosta, koska he ovat niitä, jotka kuulivat takanaan olevan äänen, ja tuo ääni ilmoitti heille: ”Tämä on tie, sitä kulkekaa.” Johannes edustaa niitä, jotka kuulevat äänen takaansa, äänen ”muinaisilta poluilta”.

“Näin sanoo Herra: Pysähtykää teille, katsokaa ja kysykää ikiaikaisia polkuja, missä on hyvä tie, ja vaeltakaa sitä.” Jeremia 6:16.

Älköön kukaan pyrkikö repimään irti uskomme perustuksia — niitä perustuksia, jotka työnämme alkuaikoina laskettiin Sanan rukouksellisen tutkimisen ja ilmestyksen kautta. Näille perustuksille olemme rakentaneet viimeiset viisikymmentä vuotta. Ihmiset saattavat otaksua

löytäneensä uuden tien ja voivansa laskea vahvemman perustuksen kuin se, joka on jo laskettu. Mutta tämä on suuri petos. Sillä muuta perustusta ei kukaan voi panna kuin sen, mikä on jo pantu.

Menneinä aikoina monet ovat ryhtyneet rakentamaan uutta uskoa, perustamaan uusia periaatteita. Mutta kuinka kauan heidän rakennelmansa pysyi pystyssä? Se sortui pian, sillä sitä ei ollut perustettu Kalliolle.

”Eikö ensimmäisten opetuslastenkin täytynyt kohdata ihmisten väitteitä? Eikö heidän täytynyt kuunnella vääriä teorioita ja sitten, kaiken tehtyään, seistä lujina sanoen: ’Muuta perustusta ei kukaan voi panna kuin mikä pantu on’? 1. Korinttolaiskirje 3:11.

”Niin meidän tulee pitää luottamuksemme alku lujana loppuun asti. Jumala ja Kristus ovat lähettäneet tälle kansalle voiman sanoja, jotka ovat tuoneet sitä pois maailmasta kohta kohdalta nykyisen totuuden kirkkaaseen valoon. Pyhällä tulella kosketetuin huulin Jumalan palvelijat ovat julistaneet sanomaa. Jumalallinen lausuma on painanut sinettinsä julistetun totuuden aitouden vahvistukseksi.” Testimonies, osa 8, 296, 297.

Mutta Jeremian linjassa on toinenkin ryhmä, ja tuo ”seurakunta”, niin kuin hän heidät tunnistaa, on rakentanut huoneen, joka edustaa uutta uskoa, ja tuo huone sortuu, koska sitä ei rakennettu kalliolle. Tuo huone on seitsemännen päivän adventistikirkko, tai niin kuin Johannes tunnistaa saman kirkon — saatanan synagoga.

Kieltäytyä kuulemasta merkitsee hänen ”sanojensa” ja hänen ”lakinsa” hylkäämistä. Koska he kapinoivat palaamista ja vanhoilla poluilla vaeltamista vastaan sekä myös kieltäytyivät kuulemasta vartijan pasuunasanomaa, Jumala on tuova onnettomuuden kansan päälle, jota Jeremia nimittää ”pahaksi seurakunnaksi”. Se, kuinka Jumala menettelee Laodikean seitsemännen päivän adventtikirkon kanssa, on raamatunprofeetian aihe. Profeetta Hoosea täydentää ”pahan seurakunnan” tunnuspiirteitä puhuessaan siitä, miksi heidät hylätään.

Minun kansani joutuu häviöön tiedon puutteen tähden; koska sinä olet hylännyt tiedon, minäkin hylkään sinut, ettet enää olisi minun pappini; koska sinä olet unohtanut Jumalasi lain, minäkin unohdan sinun lapsesi. Hoos. 4:6.

Heidät hylätään tiedon puutteen tähden, mikä kuvaa sanomaa, joka avataan sineteistä lopun aikana. Jumala päättää tässä kohdassa liittosuhteensa kansansa kanssa, sillä Hän kutsuu heitä suoraan: ”Minun kansani!” Koska he hylkäsivät Kristuksen ja ovat unohtaneet Hänen lakinsa, he eivät ole pappeja Jumalalle. Kun Jumalan kansa astuu liittoon Jumalan kanssa, Hän tekee heistä pappeja ja kuninkaita. Kun Jumala astui liittoon muinaisen Israelin kanssa, Hän sanoi Mooseksen kautta:

Niinpä nyt, jos te todella kuulette minun ääntäni ja pidätte minun liittoni, niin te olette oleva minun omaisuuteni yli kaikkien kansojen; sillä kaikki maa on minun. Ja te olette oleva minulle pappisvaltakunta ja pyhä kansa. Nämä ovat ne sanat, jotka sinun on puhuttava israelilaisille. 2. Moos. 19:5, 6.

Kun Jumala teki liiton kristillisen seurakunnan kanssa, hän ilmoitti Pietarin kautta:

Mutta te olette valittu sukupolvi, kuninkaallinen papisto, pyhä kansa, omaisuuskansa, julistaaksenne hänen jaloja tekojaan, joka on kutsunut teidät pimeydestä ihmeelliseen valkeuteensa; te, jotka ennen ette olleet kansa, mutta nyt olette Jumalan kansa, jotka ette ennen olleet saaneet laupeutta, mutta nyt olette laupeuden saaneet. 1. Piet. 2:9, 10.

Pietari käsittelee näissä jakeissa siirtymää muinaisesta Israelista Jumalan valittuna liittokansana kristilliseen kirkkoon, kun hän toteaa, että ”jotka ennen ette olleet kansa, mutta nyt olette Jumalan kansa”. Kun juutalaiset irrottautuivat Jumalasta, Herra teki liiton kristillisen kirkon kanssa. Molempia pidettiin pappiskansoina niin kauan kuin ne olivat liitossa Herran kanssa.

Papiksi hylkääminen osoittaa, että olit kerran liittokansa. Seitsemännen päivän adventistit astuivat liittoon Herran kanssa adventistisen historian alussa. Erämaassa oleva seurakunta nousi uskonpuhdistuksesta, mutta hylkäsi milleriläisen sanoman ja näin erotti itsensä Jumalasta ensimmäisen ja toisen enkelin sanomien historian aikana. Lopullinen ero tapahtui toisen enkelin saapuessa, ja julistus kuului, etteivät he enää olleet Kristuksen tytär, vaan olivat tulleet Babylonin tyttärekseksi. Heti tämän jälkeen, Keskiyön huudon aikana, Jumala kutsui uuden morsiamensa liittoavioliittoon.

Muinaiselle Israelille liiton vertauskuvana olleet kaksi taulua olivat kymmenen käskyn kaksi taulua, ja hengelliselle nyky-Israelille kaksi taulua ovat Habakukin kaksi taulua, sellaisina kuin ne esitetään vuoden 1843 ja 1850 kartoissa. Liittokansa, jonka innoitus on toistuvasti yksilöinyt Laodikeaksi, hylkäsi vanhat polut, kieltäytyi kuulemasta takanaan olevaa ääntä ja toistaa sen tähden muinaisen Israelin loppuhistorian, kun se syljetään ulos Herran suusta. Miksi näin tapahtuu niille, joita Hän kutsuu: ”Minun kansakseni”?

Kymmenen neitsyen vertaus, joka kuvaa adventismin kokemusta, täyttyy kahdesti: kerran adventismin alussa ja sitten sen lopussa. Sisaren White opettaa, että vertaus on täyttynyt ja tulee täyttymään aivan kirjaimellisesti, ja myös että vertaus on aina ymmärrettävä nykyisenä totuutena, samoin kuin kolmas enkeli.

”Minut ohjataan usein kymmenen neitsyen vertaukseen, joista viisi oli viisaita ja viisi tyhmiä. Tämä vertaus on täyttynyt ja tulee täyttymään aivan kirjaimellisesti, sillä sillä on erityinen sovellus tähän aikaan, ja kolmannen enkelin sanoman tavoin se on täyttynyt ja tulee jatkuvasti olemaan nykyinen totuus ajan loppuun asti.” Review and Herald, 19. elokuuta 1890.

Millerilainen adventismi täytti vertauksen odotusajan epäonnistuneen vuoden 1843 ennustuksensa ja oikean 22. lokakuuta 1844 esitetyn ennustuksen välillä. Tämän historian profeetallisia yksityiskohtia on monia, ja ne ovat tärkeitä, mutta haluan yksinkertaisesti osoittaa, että vertaus kymmenestä neitsyestä liittyy suoraan kolmanteen enkeliin, kuten sisar White juuri totesi.

Vuodesta 1798 aina 22. lokakuuta 1844 asti ensimmäisen enkelin sanoma julisti tuomion alkamista. Välittömästi ennen tuomion alkamista täyttyi kymmenen neitsyen vertauksen keskiyön huuto. Sen tähden, kun kolmas enkeli julistaa tuomion päättymisen, keskiyön huudon julistus toistetaan jälleen.

Tunnustus siitä, että protestanttiset kirkot olivat hylänneet Jumalan sanoman ja siten tulleet Babylonin tyttäreiksi, merkitsi toisen enkelin sanoman saapumista ja viipymisen ajan alkua vertauksessa, joka oli ”täyttymässä kirjaimellisesti jokaista piirtoa myöten”. Herra ei palannut vuonna 1843; Hän viipyi koetellakseen ja siunatakseen neitsyitä. Toisen enkelin julistus, joka osoitti protestanttiset kirkot Babylonin tyttäreiksi, oli kutsu niille, jotka yhä olivat noissa langenneissa kirkoissa, lähtemään niistä ulos ja asettumaan milleriläisten sekä heidän profetioita koskevan ymmärryksensä rinnalle. Exeterin leirikokouksessa Samuel Snow esitti ne todisteet, joita tarvittiin vahvistamaan Herran tulemus 22. lokakuuta 1844, ja keskiyön huudon sanoma pyyhkäisi yli maan kuin hyökyaalto. Sitten kolmas enkeli saapui 22. lokakuuta 1844 tapahtuneen suuren pettymyksen yhteydessä.

Tämä oli lyhyt yhteenveto varhaisemmasta historiasta, josta olen jättänyt pois monia seikkoja voidakseni erottaa esiin muutamia kohtia, jotka näyttävät olevan olennaisempia sen kannalta, mitä olemme käsittelemässä.

Jatkamme näitä ajatuksia seuraavassa artikkelissa.